

't Beeldeken.

hammen 'n keupt. Al wa dat den b'ron veur heur wil doen zal van zijn poart zuiver goedheid zijn."

Dat kon de schoonzuster niet tegenspreken; en 't arme Beeldeken, zoo diep rampzalig op een stoel ineengezakt, voelde zwaarder dan ooit de almacht van het groot Kasteel, dat reeds het leven van haar man ten offer had geëischt, ook op haar toekomst en op die van hare kinderen drukken.

Terwijl ze dus aan 't praten waren, wachtend op de dragers uit de buurt, die vader's lijk straks naar het kerkhof zouden brengen, hoorden zij buiten de kiezelwegen knersen onder de wielen van een rijtuig, en 't oogenblik daarna hield een glanzende coupé vóór 't tuinmanshuisje stil. Een palefrenier sprong van den bok en opende 't portier, hulpzaam de hand biedend aan mijnheer den baron, die er met inspanning uit stapte, groot en zwaar, congestief-rood van gelaatskleur, met grijze bakkebaarden en flets-gezwollen, waterig-bleekblauwe oogen. Hij kreunzuchtte luid toen hij eindelijk op 't pleintje stond, en riep iets in 't Fransch tot den koetsier, die met een groet der zweep zijn paarden stapvoets naar 't kasteel liet gaan. Dan kwam hij stram-loopend geleund op een zwaren wandelstok met zware zilveren kruk naar 't tuinmanshuisje, waarvan 't Beeldeken's broeder al gauw eerbiedig de deur had geopend.

Zij stonden op alle drie, midden in het laaggebalkt, ietwat somberig keukentje, het Beeldeken en haar schoonzuster zenuwachtig snikkend, de broer met een stil-neerslachtig gelegenheidsgezicht, allen diep geïmponeerd door dat voornaam bezoek.

„Elk ne goe morg," sprak de baron met vette, zware stem, zich moeielijk in 't Vlaamsch uitdrukkend; en toen zij alle drie eerbiedig met een „goên morgen, meneer den b'ron" hadden geantwoord, stamde hij enkele vage troostwoorden, waarbij de twee vrouwen nog heviger snikten, en kwam dan maar dadelijk met 't doel van zijn bezoek te berde.

Hij vroeg aan 't Beeldeken wat zij van plan was nu te doen. Maar 't ongelukkig vrouwtje was niet in staat om iets daarop te antwoorden, en de broeder nam het voor haar op, ootmoedig zeggende dat zij er reeds

over gesproken hadden, maar moeielijk een besluit konden nemen alvorens te weten wat meneer de b'ron zelf van plan was om met haar te doen.

De baron, die niet lang kon blijven staan, liet zich zuchtend neer op een stoel dien de broeder hem aanbood, en zegde:

„Ik hê d'r met mevrouw over gesprok, en ziehier wat wij heb gedecideer: De vrouw van Theofiel mag op 't kasteel blijf als zij wil, maar niet in dit huis, waar ik een ander hovenier moet neem. Als zij wil blijf moet zij gaan woon in 't kleine huisj aan de ander kant van 't park, waar indertijd heef gewoond de oude garde-chasse. Zij moet keen huur betaal, maar zij moet in den hof of op 't kasteel kom werk als wij haar noodig heb."

De beide vrouwen bleven onbewegelijk en zwijgend, maar de broer knikte herhaaldelijk en tedreven-goedkeurend met het hoofd.

„Heul goed, menier den b'ron, heul goed. We zijn ou heul dankbaar, menier den b'ron. Heurt-e da, Filemiene, wat da menier den b'ron doar zegt?"

Het Beeldeken richtte haar betraand gezicht even op, en dankte den baron, met haast onhoorbaar klankengestotter. En ook de schoonzuster dankte en snoot luidruchtig haar neus, wat aan de uitbarsting van haar verdriet een einde scheen te stellen.

„Hawel, azeu verbleef dan, nie waar?" besloot de baron, die vond dat zijn bezoek nu lang genoeg geduurd had en met inspanning weer opstond. „Alo, elk ne goên dag..."

„Joa, menier den b'ron, azeu verbleven, menier den b'ron, en nog wel bedankt veur ouw goedheid, menier den b'ron," spraken zij om de beurt, terwijl de broer den edelman tot aan de deur een uitgeleide deed.

Toen hij weer in 't huisje kwam herhaalde hij nog eens dat hij de handelwijs van den baron heel mooi en edelmoedig vond, en dat men nu maar zonder uitstel schikkingen moest nemen betreffende Filemiene's verder leven. Hoe zou ze voortaan doen om rond te komen! Zij kreeg, als vroeger, vrije woning, en dat was heel mooi, heel veel, maar verder zou haar inkomen wel zóó beperkt wezen dat het haar nagenoeg onmogelijk werd èn voor haar zelf, èn voor alle drie haar kinderen te